

หยดน้ำค้างบนใบหญ้าคราหน้าหนาว

พร่างพรายพรารับอรุณอันสดใส

รวงข้าวชูช่อสีทองอยู่ไกลไกล

พริ้วพริ้วปลิวกิ่งไผ่เอนคู่ลม

ถึงยามเย็นอัสดงตรงยอดดอย

เหล่านกน้อยคืนรังมาหาคู่สม

แสงหิ่งห้อยระยิบตามาให้ชม

หรีดหรีงร้องระงมลมรวยริน

คราตึกตื่นคืนค้ายามสงัด

ลมเย็นพัดเหน็บหนาวไปทั่วถิ่น

แสงจันทร์ส่องจากฟากฟ้ามาสู่ดิน

หอมเอยช่างหอมกลิ่นดอกราตรี

บทกลอน.."บ้าน"วิมานแห่งความทรงจำ

เขียนโดย ภาษาสยาม

วันพฤหัสบดีที่ 11 กันยายน 2008 เวลา 20:29 น. -

ยามหลับตาแม่มหาหมัผ้าให้

พ่อดับไฟบอกให้นอนนะโฉมศรี

อย่าได้กลัวโพยภัยเลยคนดี

อกพ้อมีแขนแม่ป้องผองภัยพาล